

Svētie klosteri pret Grieķiju (*Holy Monasteries v. Greece*)

1994. gada 9. decembris

Eiropas Cilvēktiesību konvencijas Pirmā protokola 1. pants Īpašumtiesību aizsardzība

Jebkurai fiziskai un juridiskai personai ir tiesības uz īpašumu. Nevienam nedrīkst atņemt viņa īpašumu, izņemot, ja tas notiek sabiedrības interesēs un apstākļos, kas noteikti ar likumu un atbilst vispārējiem starptautisko tiesību principiem.

Minētie nosacījumi nekādā mērā nedrīkst ierobežot valsts tiesības izdot tādus likumus, kādus tā uzskata par nepieciešamiem, lai kontrolētu īpašuma izmantošanu saskaņā ar vispārējām interesēm vai lai nodrošinātu nodokļu vai citu maksājumu vai sodu samaksu.

Valsts ar likumu, kas regulē baznīcas īpašuma tiesības, bez atlīdzības nodeva valsts īpašumā lielu daļu no klosteru īpašumiem, tādējādi pārkāpjot Eiropas Cilvēktiesību konvencijas Pirmā protokola 1.pantu. Īpašuma piespiedu atsavināšana, vispār neizmaksājot kompensāciju, radīja prasītājiem nepamatotu apgrūtinājumu, kā rezultātā tika pārkāpts taisnīga līdzsvara princips starp indivīda, šajā gadījumā baznīcas kā juridiskas personas, kas pielīdzināta nevalstiskai organizācijai, interesēm un sabiedrības interesēm. Īpašuma piespiedu atsavināšana, neizmaksājot kompensāciju, pieļaujama vienīgi izņēmuma gadījumos, taču pēc Eiropas Cilvēktiesību tiesas ieskata šeit šāda izņēmuma gadījuma nebija, līdz ar to personas īpašuma tiesību ierobežojums nebija proporcionāls sabiedrības interesēm, kas šī ierobežojuma rezultātā tika aizsargātas.

Prasītāji šajā lietā ir astoņi grieķu Pareizticīgās baznīcas vīriešu klosteri, kas bija dibināti laika posmā no devītā līdz trīspadsmitajam gadsimtam. Līdz Grieķijas valsts dibināšanai 1829.gadā šie klosteri bija ieguvuši nozīmīgus īpašumus, galvenokārt dāvinājumu ceļā, tomēr lielākā daļa šo īpašumu tika ekspropriēti valsts pastāvēšanas sākumposmā. Arī paši klosteri lielu daļu īpašumu nodeva valstij un indivīdiem, tomēr vēl aizvien to rīcībā saglabājās lieli nekustamie īpašumi. Valsts nekad nebija apstrīdējusi klosteru īpašuma tiesības, savukārt klosteri vienmēr atsaucās uz tiesīgu valdījumu kā subsidiāru īpašuma tiesību pierādīšanas līdzekli, jo īpašuma tiesības apliecinošie dokumenti Bizantijas vai Osmaņu impēriju pastāvēšanas laikā vai nu vispār nebija izdoti, vai arī bija gājuši bojā. 1930.gadā tika pieņemts likums, ar kuru visi klosteru īpašumi tika sadalīti divās kategorijās - "realizējamajos īpašumos" un "saglabājamajos īpašumos". Pie pēdējiem tika pieskaitīti īpašumi, kas nepieciešami attiecīgo klosteru darbībai, un šo īpašumu apsaimniekošana tika uzticēta pašiem klosteriem. Savukārt realizējamo īpašumu apsaimniekošana tika uzticēta Baznīcas īpašumu pārvaldes birojam (turpmāk - BIPB), kas bija Izglītības un reliģisko lietu ministrijai pakļauta

juridiska persona. Šo biroju vadīja valde, kurā bija baznīcas pārstāvji un ar baznīcu nesaistītas personas, ko iecēla Izglītības un reliģisko lietu ministrija. Baznīca no valsts Grieķijā pirmo reizi tika formāli nodalīta 1833.gadā. Tajā pašā laikā tika apstiprināti arī pirmie baznīcas statūti (tie saglabāja būtisku valsts kontroli pār baznīcu). Grieķijas 1975.gada konstitūcijas 3.pants pauda apņēmību atcelt novecojušo tradīciju, ka valsts kontrolē baznīcu. Tomēr pasludinātā baznīcas neatkarība nebija neierobežota, jo faktiski grieķu Pareizticīgā baznīca ir "dominējošās reliģijas" baznīca, kas pārstāv valsts reliģiju. Baznīcas neatkarību no valsts noteica arī 1977.gada 27.maijā pieņemtais likums, ar kuru tika apstiprināti grieķu Pareizticīgās baznīcas statūti. Šis pats likums piešķir baznīcai un atsevišķām tās sastāvā ietilpstošām institūcijām, ieskaitot klosterus, publisko tiesību juridiskās personas statusu "attiecībā uz viņu tiesiskajām attiecībām". Baznīcai bija pienākums sadarboties ar valsti kopējo interešu jomā, piemēram, lai audzinātu jaunatni kristīgā garā, izkoptu laulības un ģimenes dzīvi u.tml. Saglabājās arī finansiāla saistība starp valsti un baznīcu, baznīcas darbība bija pakļauta valsts finanšu uzraudzībai. Bez tam 1977.gada 27.maija likums noteica, ka Hierarhijas svētā sinode uzskatāma par augstāko baznīcas institūciju, kas regulē baznīcas iekšējo organizāciju un administrāciju. Tās pilnvarās ietilpa pārbaudīt lēmumus, kurus pieņem Pastāvīgā svētā sinode, arhibīskapi un citas baznīcas sastāvā esošas juridiskas personas (tai skaitā klosteri), kas neatradās valsts pakļautībā. Garīdznieciska rakstura juridiskās personas, kas veidoja baznīcu plašākā nozīmē, veidoja kopumu, kas bija nodalīts no valsts pārvaldes un baudīja pilnīgu autonomiju.

1987.gada 5.maijā Grieķijas parlaments pieņēma likumu #1700/1987, kas regulēja baznīcas īpašuma jautājumus. Ar šo likumu tika mainīta baznīcas īpašumu apsaimniekošanas un pārvaldes kārtība. Tas noteica, ka sešu mēnešu laikā no publicēšanas brīža valsts kļūs par visu klosteriem piederošo īpašumu īpašnieku, ja vien klosteri nepierādīs savas īpašuma tiesības ar oficiāliem reģistrācijas dokumentiem, šādas tiesības nebūs paredzētas normatīvajos aktos vai arī nestāsies spēkā galīgs tiesas spriedums, ar kuru apstrīdētas valsts īpašuma tiesības. Līdz ar to attiecībā uz klosteru zemi faktiski tika noteikta valsts īpašuma prezumpcija. Šajā sakarā nepieciešams atzīmēt, ka nekustamo īpašumu reģistrācija Grieķijā notika tikai sākot ar 1856.gadu, savukārt prasība reģistrēt legātus un mantojuma tiesības uz nekustamiem īpašumiem tika ieviesta tikai sākot ar 1946.gadu. Par iemeslu likuma #1700/1987 pieņemšanai tā paskaidrojošajā memorandā tika minēts, pirmkārt, tas, ka lielie baznīcu īpašumi ir paliekas no laikiem, kad baznīcu īpašuma mērķis bija uzturēt baznīcas, taču šobrīd valsts piešķir nepieciešamo finansējumu, lai tās veiktu savas funkcijas un, otrkārt, nepietiekami efektīvā un nekontrolētā īpašumu apsaimniekošana no baznīcas puses un to apgrūtināšana ar lietu tiesībām un izpārdošana. Bez tam valsts atsaucās uz to, ka klosteri uz vairumu no zemes īpašumiem nevar pierādīt savas īpašuma tiesības. Ar šo likumu visi klosteru īpašumi, neatkarīgi no tā, vai tie ietilpa realizējamo vai saglabājamo īpašumu kategorijā, tika nodoti ekskluzīvā BIPB pārvaldē. Tiesības lietot jebkurus BIPB vai klosteru pārvaldē esošos lauksaimniecībā izmantojamus nekustamos īpašumus bija paredzēts nodot zemniekiem, kas jau darbojas lauksaimniecības kooperatīvos vai arī, saņēmuši piešķirto zemi, kļūtu par šādu

kooperatīvu dalībniekiem, pašiem lauksaimniecības kooperatīviem vai arī valsts iestādēm. Klosteriem tika paredzēts nodot 5% no ienākumiem, kas gūti, nododot tiem piederošo zemi lietošanā par maksu, taču šādu kārtību bija paredzēts saglabāt tikai uz sešiem mēnešiem, kuru laikā klosteru īpašumi bija jānodod valstij. Pēc tam ienākumus bija paredzēts novirzīt privāto tiesību juridiskai personai, kuras izveidi paredzēja šis pats likums un kuras mērķis būtu rūpēties par izglītības programmu īstenošanu.

Likums #1700/1987 paredzēja iespēju sešu mēnešu laikā noslēgt starp klosteriem un valsti līgumu, kurā tiktu noteikts, kādā kārtībā klosteru nekustamie īpašumi tiek nodoti valsts īpašumā. Ja sešu mēnešu laikā šāds līgums netiktu noslēgts, iestātos iepriekšminētā valsts īpašuma prezumpcija un valsts attiecībā uz šiem īpašumiem pret trešajām personām varētu izmantot visas no īpašuma izrietošās tiesības. Jebkurai fiziskai vai juridiskai personai, kuras valdījumā atradās īpašums, kurš saskaņā ar šo likumu bija "uzskatāms par valsts īpašumu", bija pienākums to nodot lauksaimniecības vai mezsaimniecības departamentam, pretējā gadījumā šis īpašums tiktu pārņemts ar administratīvu piespiedu līdzekļu palīdzību. Ar šo likumu tika grozīts arī BIPB valdes sastāvs uz iecelšanas procedūra - tagad tā sastāvēja no priekšsēdētāja un viņa vietnieka, kurus iecēla Ministru kabinets pēc izglītības un reliģisko lietu ministra priekšlikuma, kā arī sešiem citiem locekļiem un viņu vietniekiem pusi no kuriem iecēla Pastāvīgā svētā sinode, bet otru pusi - izglītības un reliģisko lietu ministrs.

1987.gada 10. un 16.jūlijā izglītības un zinātnes ministrs iecēla BIPB priekšsēdētāju un pārējos locekļus. Četras dienas vēlāk grieķu Pareizticīgā baznīca iesniedza prasību Augstākajā administratīvajā tiesā, kurā apstrīdēja BIPB iecelšanas likumību, prasot pārskatīt šo lēmumu un nekavējoties apturēt tā izpildi. 1987.gada 11.septembrī līdzīgu prasību iesniedza arī vairāki klosteri. Šajā iesniegumā, cita starpā, tika apgalvots, ka likums #1700/1987 pārkāpj Grieķijas konstitūcijas 3.pantu (tas nosaka baznīcas neatkarību no valsts) un Eiropas Cilvēktiesību konvenciju (turpmāk - Konvencija). Augstākā administratīvā tiesa atcēla izglītības un reliģisko lietu ministra 1987.gada 16.jūlija lēmumu par BIPB iecelšanu, jo tas neatbilda likumā noteiktajai iecelšanas procedūrai, taču, izvērtējot likuma #1700/1987 atbilstību Grieķijas konstitūcijai un Grieķijai saistošajiem starptautiskajiem līgumiem, tiesas vairākums uzskatīja, ka pārkāpums nav noticis.

Likuma #1700/1987 pieņemšana izsauca asu reakciju no baznīcas puses. Situācijas uzlabošanai notika vairākas tikšanās starp valdības pārstāvjiem un Hierarhija svēto sinodi, kuru rezultātā tika noslēgta iepriekšēja vienošanās, kas paredzēja, ka klosteri saskaņā ar līgumu nodos noteiktu daļu savu īpašumu valstij. Iepriekšējā vienošanās paredzēja, ka grieķu Pareizticīgajai baznīcai jāsaņem katra klostera individuāls pilnvarojums līguma noslēgšanai. Līgumu ar valsti Pastāvīgā svētā sinode noslēdza 1988.gada 11.maijā. Saskaņā ar šo līgumu 149 klosteri, ieskaitot trīs no klosteriem, kas ir prasītāji šajā lietā, nodeva savus lauksaimniecībā un mežrūpniecībā izmantojamus īpašumus valstij. Savukārt 47 citi klosteri paziņoja, ka viņus šis līgums neskar, jo viņi šādas kategorijas īpašumus nepārvalda. Parlaments ratificēja šo līgumu ar likumu #1811/1988. Ar likumu tika noteikts, ka to klosteru, kuri neneslēdza līgumu, pilsētu īpašumi tika

nodoti Pastāvīgās svētās sinodes pārvaldē. Likumā tika noteikta kārtība, kādā līgumu noslēgušie klosteri nodod īpašumus valstij, kā arī īpašuma apjoms, kādu tie drīkst paturēt. Saskaņā ar noslēgto līgumu un likumu #1811/1988 bija paredzēts likvidēt BIPB, kad līgums būs īstenots, taču faktiski BIPB tika likvidēts uzreiz pēc līguma ratifikācijas. Tā rezultātā klosteri, kas parakstīja līgumu, paši ieguva tiesības brīvi apsaimniekot savus pilsētu īpašumus un lauku īpašumus, kas palika to rīcībā saskaņā ar noslēgto līgumu, savukārt tiesības apsaimniekot realizējamus īpašumus ieguva grieķu Pareizticīgā baznīca (tā realizēja šīs tiesības caur *Pastāvīgo svēto sinodi*). Arī visi citi likumos paredzētie BIPB pienākumi tika nodoti grieķu Pareizticīgajai baznīcai.

Praksē ar abu iepriekš aplūkoto likumu īstenošanu radās problēmas. Līdz brīdim, kad lieta tika izskatīta Eiropas Cilvēktiesību tiesā (turpmāk - Tiesa), nebija noteikts, kuri īpašumi nododami valstij saskaņā ar likumu #1700/1987 un likumu #1811/1988. Lauksaimniecības ministrija 1989.gada 20.februārī izplatītajā apkārtrakstā vērsa valsts pārvaldes iestāžu uzmanību uz to, ka klosteru, kas neparakstīja līgumu ar valsti, īpašumi uzskatāmi par nodotiem valsts īpašumā ar likumu #1700/1987. Šajā apkārtrakstā valsts pārvaldes iestādēm tika arī atgādināta iespēja veikt īpašumu pārņemšanu, izmantojot administratīvos piespiedu līdzekļus. Vairākas prasības, kuras Grieķijas tiesās bija cēlušies klosteri, kas nav prasītāji šajā lietā, tika noteikts, ka līdz ar likuma #1700/1987 spēkā stāšanos šo klosteru īpašumi automātiski pārgājuši valsts īpašumā un tiem nav tiesību celt par šiem īpašumiem prasību tiesā. Savukārt citos gadījumos, kaut arī valsts faktiski nebija pārņēmusi klosteru īpašumus, tā lika dažādus šķēršļus īpašumu izmantošanai no klosteru puses (piemēram, aizliedza cirst kokus klosterim piederošā mežā).

1987.gadā Eiropas Cilvēktiesību komisijā (turpmāk - Komisija) griezās klosteri *Ano Xenia, Ossios Loukas, Agia Lavra Kalavriton, Metamorphosis Sotiros un Asonaton Petraki*, kā arī seši mūki no šiem klosteriem. 1988.gada 15.maijā Komisijā griezās arī klosteri *Chrysolentissa Eginis, Phlamourion Volou un Mega Spileo Kalavriton*, kā arī četri mūki un viens garīdznieks. Prasītāji balstījās uz Konvencijas 6., 9., 11., 13., un 14.pantu, kā arī Pirmā protokola 1.pantu.

1989.gada 4.septembrī Komisija apvienoja abus pieteikumus vienā un 1990.gada 5.jūnijā tā atzina šo pieteikumu par pieņemamu, taču tikai tiktāl, ciktāl to bija iesnieguši klosteri. Atsevišķo mūku pieteikums tika atzīts par nepieņemamu. Savā 1993.gada 14.janvāra ziņojumā Komisija puda viedokli, ka nav noticis neviena prasītāju minētā Konvencijas panta pārkāpums.

Grieķijas valdība nosūtīja Tiesai iesniegumu, kurā aicināja Tiesu pilnībā noraidīt klosteru iesniegto pieteikumu. Savukārt klosteri lūdza Tiesu atzīt, ka likumi, kā arī tiem sekojošie Grieķijas Republikas akti pārkāpj Pirmā protokola 1.pantu un Konvencijas 6.pantu, kā arī netieši - Konvencijas 12., 14., 9. un 11.pantu un ka minētie pārkāpumi notikuši pret prasītājiem, kā arī lūdza piešķirt kompensāciju. Attiecībā uz prasītāju iesniegumu Grieķijas valdība, pirmkārt, apgalvoja, ka prasītāji nav uzskatāmi par nevalstiskām organizācijām Konvencijas 25.panta izpratnē. Tā norādīja uz Pareizticīgās baznīcas un tās institūciju vēsturiskajām, juridiskajām un finansiālajām saiknēm ar Grieķijas valsti, kas atspoguļotas arī 1975.gada konstitūcijā un citos tiesību aktos. Bez tam valdība atsaucās uz to, ka

baznīcai un tās sastāvdaļām piešķirtas publisko tiesību juridisko personu tiesības un ka tās var pieņemt administratīva rakstura lēmumus, kurus var pārsūdzēt Augstākajā administratīvajā tiesā, kā arī uz to, ka klosterus izveido, sadala vai likvidē ar prezidenta dekrētu, kurš tiek izdots pēc izglītības un reliģisko lietu ministra priekšlikuma (nepieciešams arī Pastāvīgās svētās sinodes apstiprinājums). Gan Komisija lēmumā par lietas piekritību izskatīšanai, gan Tiesa atzina, ka klosteri valsts pārvaldes funkcijas nerealizē. Šo organizāciju mērķi, kas saistīti ar garīgo, kultūras un sociālo vajadzību apmierināšanu, pēc Tiesas uzskata nav tādi, lai klosterus varētu atzīt par organizācijām, kas dibinātas valsts pārvaldes mērķiem. Savukārt publisko tiesību juridiskās personas statuss klosteriem piešķirts, lai tiem nodrošinātu pilnvērtīgu aizsardzību pret trešajām personām. Tādēļ klosteri ir uzskatāmi par nevalstiskām organizācijām Konvencijas 25.panta izpratnē.

Tiesa par nepieņemamu atzina arī valdības otru iebildumu, ka prasītāji nav izmantojuši visus nacionālos tiesību aizsardzības mehānismus. Valdības pārstāvji apgalvoja, ka nav veikta pilna procedūra, lai pārbaudītu likumu atbilstību konstitūcijai, kā arī norādīja, ka klosteri varētu apstrīdēt katru administratīvo aktu, ar kuru valdība pārņemtu atsevišķus īpašumus, piemērodama likumu #1700/1987. Tiesa norādīja, ka, lai gan Augstākā administratīvā tiesa skatīja jautājumu par BIPB valdes iecelšanas likumību, šī tiesa veica arī analīzi par likuma #1700/1987 atbilstību konstitūcijai un Konvencijai. Tā kā tiesa atzina šo likumu par atbilstošu konstitūcijai un Grieķijas starptautiskajām saistībām, stipri samazinājās prasītāju perspektīvas jebkurā apelācijā vai jaunā prasībā, ko tie varētu iesniegt. Par iespējam pārsūdzēt administratīvos aktus Tiesa norādīja, ka, lai to realizētu, nepieciešama šādu aktu pieņemšana, taču tas nav izdarīts.

Prasītāji apgalvoja, ka daļas viņu nekustamo īpašumu nodošana valstij un to pārvalde no BIPB puses, bet pēc BIPB likvidēšanas no grieķu Pareizticīgās baznīcas puses, kas paredzēta likumos #1700/1987 un #1811/1988, pārkāpj viņu tiesības, kas paredzētas Pirmā protokola 1.pantā. Tiesa konstatēja, ka uz lietas izskatīšanas brīdi prasību iesniegušo klosteru īpašuma tiesības uz lauksaimniecībai un mežrūpniecībai izmantojamiem nekustamajiem īpašumiem regulē dažādi tiesību akti atkarībā no tā vai klosteris ir vai nav parakstījis ar valdību līgumu, kurš stājās spēkā ar likuma #1811/1988 pieņemšanu. Tādēļ Tiesa atsevišķi skatīja lietu pēc būtības attiecībā uz klosteriem, kas nav pievienojušies šim līgumam, un klosteriem, kas ir tam pievienojušies.

Valdības pārstāvji apgalvoja, ka prasītāji, kas nav pievienojušies līgumam, balstās uz iluzoru Pirmā protokola 1.panta pārkāpumu, jo likuma noteikumi esot nepietiekami, lai klosteriem atņemtu īpašumus vai arī tos nodotu valsts lietošanā. Tā apgalvoja, ka likums vienīgi nodibina īpašuma tiesību prezumpciju, kuru var apgāzt, pierādot pretējo. Bez tam valdība vēlreiz norādīja, ka vēl nav pieņemts neviens administratīvais akts, ar kuru valsts būtu pārņēmusi kādu no klosteru īpašumiem. Tiesa savukārt norādīja, ka prasītāji saskaņā ar likumu #1700/1987 savas īpašuma tiesības varēja pierādīt vienīgi ar reģistrācijas dokumentu, normatīva akta vai pret valsti vēsta galīga tiesas sprieduma palīdzību, līdz ar to viņiem bija liegta iespēja pierādīt savas īpašuma tiesības ar citu likumīgo īpašuma iegūšanas veidu palīdzību (piemēram, pierādot tiesīgu valdījumu vai ar galīgu

tiesas spriedumu pret indivīdu). Ņemot vērā relatīvi neseno nekustamā īpašuma reģistra ieviešanu Grieķijā un ilgo laika posmu, kurā klosteri valdījuši attiecīgos īpašumus, Tiesa par sevišķi nozīmīgu uzskatīja faktu, ka ir liegta īpašuma iegūšana, pierādot tiesīgu valdījumu. Tāpat Tiesa norādīja, ka, lai gan patiešām neviens īpašumu administratīvā kārtā valsts vēl nav pārņēmusi, tas nenozīmē, ka šāda pārņemšana nenotiks nākotnē (it īpaši ņemot vērā iepriekšminēto Lauksaimniecības ministrijas 1989.gada 20.februāra apkārtrakstu). Tādēļ Tiesa secināja, ka ir notikusi prasītāju īpašuma tiesību aizskaršana, kas izpaužas kā īpašuma atņemšana Pirmā protokola 1.panta 1.daļas 2.teikuma izpratnē. Tiesa uzskatīja, ka likuma #1700/1987 paskaidrojošā memorandā minētie likuma pieņemšanas motīvi (novērst īpašumu neefektīvu un nekontrolēto apsaimniekošanu, apgrūtināšanu ar lietu tiesībām un izpārdošanu) ir pietiekami, lai uzskatītu, ka īpašuma atņemšana notiek sabiedrības interesēs.

Tālāk Tiesa izvērtēja, vai ir sasniegts taisnīgs līdzsvars starp vispārējām sabiedrības interesēm un nepieciešamību aizsargāt personas pamattiesības. Tiesa norādīja, ka kompensācijas noteikumi ir būtiski, nosakot, vai ir sasniegts taisnīgs līdzsvars starp dažādām iesaistītajām interesēm, it īpaši, vai personai, kurai atņemts viņas īpašums, nav uzlikts neproporcionāls apgrūtinājums. Šajā sakarā īpašuma atņemšana, neizmaksājot kompensāciju, kas ir pamatoti saistīta ar tā vērtību, parasti rada neproporcionālu personas īpašuma tiesību aizskārumu, savukārt kompensācijas trūkums vispār ir attaisnojams tikai izņēmuma gadījumos (sk. 1986.gada 8.jūlija spriedumu lietā *Litgow and Others v. The United Kingdom*). Lai gan Komisija uzskatīja, ka konkrētajā lietā ir runa par šādu izņēmuma gadījumu (pamatojoties uz vēsturiskajiem apstākļiem un valsts un baznīcas attiecībām), Tiesa tam nepiekrita, nosakot, ka pieciem prasību iesniegušajiem klosteriem, kas nebija parakstījuši līgumu ar valsti, uzlikts nepamatots apgrūtinājums un pret tiem pārkāpts Pirmā protokola 1.pants. Trīs prasību iesniegušie klosteri, kas bija parakstījuši līgumu ar valsti, apgalvoja, ka līgumu tie parakstījuši spaidu ietekmē, līdz ar to arī pret viņiem varētu būt pārkāpts Pirmā protokola 1.pants. Tomēr tiesas rīcībā nebija fakts, kas pierādītu spaidu eksistenci, līdz ar to Tiesa konstatēja, ka šo personu tiesības uz īpašumu nav aizskartas.

Prasību iesniegušie klosteri arī uzskatīja, ka pārkāptas viņu tiesības uz taisnīgu lietas izskatīšanu tiesā (Konvencijas 6.pants). Savā pieteikumā tie norādīja, ka likums #1700/1987 neļauj tiem griezties tiesā sakarā ar jebkuriem strīdiem, kas attiecas viņu īpašumā palikušo īpašumu apsaimniekošanu, kā arī neļauj apstrīdēt kompensāciju par īpašumu daļas nodošanu valstij. Tiesa konstatēja, ka jautājums attiecināms tikai uz klosteriem, kas nav noslēguši līgumu ar valsti, un pret tiem ir pārkāpts Konvencijas 6.pants. Tiesa norādīja, ka, nododot klosteru, kas ir patstāvīgas publisko tiesību juridiskās personas, īpašumus ekskluzīvā BIPB un vēlāk grieķu Pareizticīgās baznīcas pārvaldē, kā rezultātā klosteriem nebija tiesību griezties tiesā ar šiem īpašumiem saistītajos jautājumos, pēc būtības tika pārkāptas 6.pantā noteiktās "tiesības uz taisnīgu tiesu". Savukārt otru prasību attiecībā uz 6.pantu Tiesa neuzskatīja par nepieciešamu izskatīt, jo likums, kas paredzēja īpašuma tiesību pārņemšanu, noteica, ka īpašums tiek pārņemts vispār bez atlīdzības.

Vēl prasītāji apgalvoja, ka noticis Konvencijas 9., 11. un 13. panta pārkāpums, kā arī 14.panta saistībā ar 6., 9., 11. un Pirmā protokola 1.pantu pārkāpums. Tiesa atzina, ka šajā gadījumā nav noticis 9, 11. un 13.panta pārkāpums un nav nepieciešams izskatīt jautājumu par 14.panta saistībā ar 6., 9., 11. un Pirmā protokola 1.pantu pārkāpumu.

Pamatojoties uz Konvencijas 50.pantu, prasītāji vēlējās saņemt mantisko zaudējumu kompensāciju vairāk nekā 7,5 triljonu Grieķijas drahtu apmērā. Komisijai šajā jautājumā nebija viedokļa, savukārt valdības pārstāvji norādīja, ka prasība aptver visus klosteru īpašumus, tai skaitā tos, kurus īpašuma pārņemšana neskar. Tiesa nolēma, ka šis jautājums vēl nav sagatavots izlemšanai. Bez tam prasītājs vēlējās saņemt atlīdzību par tiesas izdevumiem un citiem izdevumiem, kas saistīti ar interešu aizsardzību dažādās Konvencijas institūcijās 8 400 000 Grieķijas drahtu apmērā. Tiesa šo prasību apmierināja pilnā apmērā.

Izskatot lietu, Tiesa balstījās uz Tiesas praksi: *Golder v. The United Kingdom*, 21.02.1975.; *Airey v. Ireland*, 09.10.1979.; *Le Compte, Van Leuven and De Meyere v. Belgium*, 23.06.1981.; *Sporrong and Lonneroth v. Sweden*, 23.09.1982.; *James and Others v. The United Kingdom*, 21.02.1986.; *Litgow and Others v. The United Kingdom*, 08.07.1986.; *Philis v. Greece*, 27.08.1991.; *Padovani v. Italy*, 26.02.1993.; *Hoffman v. Austria*, 23.06.1993.; *Fayer v. The United Kingdom*, 21.09.1994.